

Rene Obermann

Tex Gunning

name inperken. Vanaf begin 2014 moeten commissarissen het verschil in koers tussen vier weken na en vier weken voor het bod aftrekken van de aandelenkoers bij verkoop van de stukken.

Toeval of niet, maar recente overnames lijken ineens een stuk langer voort te slepen. Ook bij havenbedrijf Hes Beheer zat er 2,5 maand tussen de aankondiging van overnamegesprekken en een formeel bod.

De koerssprong komt meestal bij de aankondiging van gesprekken, het definitieve bod zorgt nog maar voor beperkte beweging van het aandeel.

Het idee achter de nieuwe regel is dat topmannen niet buitensporig profiteren van een gebeurtenis waar zij niet zo gek veel invloed op hebben. Door een beetje de tijd te nemen zullen ze financieel weinig schade onder vinden.

Particuliere belegger benadeeld

Naar de rechter om emissie NSI

Eind vorig jaar haalde NSI 300 miljoen euro op via een aandelenuitgifte. Particuliere beleggers waren van deze plaatsing uitgesloten, maar ondervinden wel de nadelen hiervan. Zij zien hun belang in de onderneming kleiner worden en kunnen daarom minder profiteren van toekomstige winsten.

Daarbij komt dat de selecte groep grote investeerders de nieuwe aandelen kon kopen tegen een prijs die bijna dertig procent lager was dan de koers op dat moment. Nooit gaf NSI of enig ander vastgoedfonds beleggers een dergelijke korting bij een onderhandse plaatsing.

ACTIE

De aandelenplaatsing heeft tot vele woedende reacties geleid bij de trou-

wepgroep particuliere aandeelhouders in NSI. Beleggersvereniging VEB is het gesprek aangegaan met NSI om te proberen de nadelige gevolgen voor hen weg te nemen. Het bestuur van NSI bleek hiertoe niet bereid.

PLAATSING ONRECHTMATIG

De VEB verzoekt nu de rechtbank Amsterdam om de recente aandelenplaatsing als onrechtmatig te kwalificeren. NSI is onzorgvuldig omgegaan met de belangen van zijn aandeelhouders en is niet eerlijk en billijk omgegaan met eerder gewekte verwachtingen.

Als de rechter deze zienswijze van de beleggersvereniging volgt kan dat een opmaat zijn naar compensatie voor gedupeerde aandeelhouders NSI.

VRIJEMARKT-SCHAATSEN

door Jan Maarten Slagter

Op het moment dat ik dit schrijf heeft op de Olympische Spelen in Sochi nog steeds geen niet-Nederlander een medaille gewonnen bij het langebaanschaatsen voor heren – na twee afstanden. Voor allerlei zuurpruimen is de Nederlandse overmacht reden om deze discipline een winterse variant van korfbal te noemen, waar de wereldkampioenschappen na een bloedstollende finale toch iedere keer weer door Oranje worden gewonnen. Eigenlijk de Olympische status onwaardig, dit onderonsje van Friezen en Noord-Hollanders.

Als ik u een beetje ken (ik ken uw gemiddelde leeftijd), weet u dat dit onzin is. Nederlands Olympisch schaatssucces is – zeker in deze mate – een recent fenomeen en zeker geen gegeven. De Winterspelen die ik tijdens mijn middelbareschooltijd meemaakte (en dus het meest intensief) waren die van 1984 in Sarajevo. In arren moede richtten de TV-commentatoren zich op een gegeven moment maar op de kans dat een Nederlander een “Olympisch diploma” zou halen – een onderscheiding voor de plaatsen vier tot en met zes waar ik later nooit meer iemand over heb gehoord. Alleen Yvonne van Gennip kon er uiteindelijk twee aan de muur spijkeren: één keer vijfde, één keer zesde. De andere tien Nederlandse deelnemers mochten hun oranje trainingspak houden.

Olympisch succes was decennialang een kwestie van individueel talent dat op het juiste moment piekte: Ard Schenk in '72, Yvonne van Gennip in '88. Buiten Schenk en Van Gennip (beiden drie keer goud) wonnen Nederlandse schaatsters op de zeventien winterspelen tot 1998 precies zeven keer goud.

En toen kwam de “goldrush” van Nagano: Marianne Timmer (twee keer), Gianni Romme (twee keer) en Ids Postma op het hoogste treetje. Het was geen incident: tien gouden plakken op de drie spelen van deze eeuw volgden. Op het moment dat ik dit schrijf zijn er dit jaar al drie bijgevoegd. Met andere woorden: 13 keer goud in de periode 1924 – 1994 tegen (minstens) 18 van 1998 tot en met 2014.

Kortom: er is iets gebeurd tussen de één keer zilver en drie keer brons van Albertville '94 en de vijf keer goud, vier keer zilver en twee keer brons van Nagano '98. Iets blijvends.

Dat klopt. In 1995 stapte Rintje Ritsma uit de “kernploeg”, de bondsploeg met de beste Nederlandse schaatsters. De “beer uit Lemmer” begon zijn eigen door Sanex gesponsorde ploeg. Het was het startsein voor de privatisering van het tot dan toe op Sovjet-leest geschoeide topschaatsen. Commerciële ploegen gingen investeren in de beste trainers, technieken en materialen. Concurrentie zorgde voor betere prestaties. Het Nederlandse schaatssucces is het succes van de vrije markt.